

anděla. Všechny viděly pak vidění toho a všechny viděly taktéž, jak jim královna nebes žehná. Plachova měla z vidění toho nevyslovnou radost, neboť to bylo její první vidění Královny nebes, aspoň na obloze.

V sobotu na to v obvyčejnou chvíli zjevila se Královna nebes v domečku. Po modlitbách v krátké rozmluvě přišla si v domečku na stole míti zbudovaný oltářík. Dívky uposlechny a po zmizení se Královny nebes, s ohní hezky oltářík zdoudovaly i svíčky, obrázky na stěi postavily.

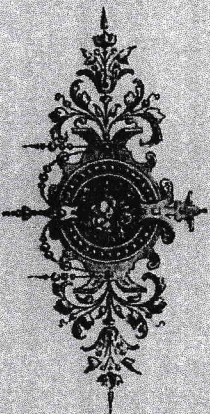
V neděli, dne 21. října, zjevila se Královna nebes s Ježíškem a andělíčkem, jak obvyčejně před 10. hod. ranni v domečku a se zalbením pohlížela na hotový oltářík, který prostotu tohoto domečku ozdobil. Dívkám po modlitbách oznámila, by daly sloužití tři mše, z nichž jednu k účelů Navštívení Panny Marie, druhá za jasné duše. Což se také stalo. Na mnohou prosbu Halzové a Fríčové přijala také dnes Plachovou do toho vyvoleného spolku a řekla, že to učiní jen proto, poněvadž jako zkušku svou trpělivě přestála a ve cnostech božských neochabla.

Tento potádek každodenního zjevení, mimo středy a pátku, zachoval se nepřetržitě až do 30. října, a lidu zbožného i zvědavého z blízka i z daleka na tisíce spěchalo k domečku.

Šťastný a dávnou toužebně očekávaný den zjevení se Královny pro Plachovou byl den 1. listopadu, svátek všech Svátých. Lid domáckí i přespólní hrnul se k deváté hodině k domečku. Zpívalo a modlilo se. Radostná doba přišla. Oko duchovní proniklo skrze oko tělesné. Spatřilai Plachova Ježíška, královnu a andělíčka poprvé!

Plachova takto se o tom vyjádřila: „Já jsem se bála a radovala, ale pro slávu a velebnost, jaká od nich vycházela, nebylo možno na Ně dlouho patřit. Při modlitbě bylo pozorovati, že královny nebeské hlásek byl jasně tenouky, andělíčkův silnějším a Ježíškovy ještě silnější byl. Já jsem podobných hlásů nikdy neslyšela. Avšak od toho dne, tedy od 1. až do 12. listopadu opět jsem vidění neměla, bylo mi toho náramně líto, mohla jsem si oči vypláskati.“

(Pokračování)

Miláckové Královny sv. Řižence.

Podivuhodné události ve Mcelch, u Nymburka v Čechách roku 1849.
Sešavil P. P.
(Pokračování)

Popis zjevení.

obeské osoby objevovaly se každodenně v dopoledním vidění očím dítek v podobě následujících: Vyska Královny nebes byla prostřední ženská osoby, věku mladistvého, v 18. roce stáří, pleť jemně bílá a na lících přičervenalá. Pro nevyslovnou volubnost a jasnost zář, která od jejího obličejce vycházela, nelze dítkám nikdy dlouho do očí jí patřit. Saky přicházely dítkám vždy jako hedvábné, ve všední dny barvy červené, hlavu měla ozdobenou červenými růžemi, ps stranách hlavy červené penky a na zad shrnutou bílou jemnou roušku. Na krku mívala červené korálky s Malíčkou nad zlatou se třpytící. Na rukou nepozorovaly nikdy nicotůz. Halzova se jedenkrátie osměřila odhaliti jí na pravé ruce rukáv, a nemůže utlivením a radostí dosti se vynaparovati, jaká to byla ruka krásná, běloučná a jako hedvábní mětkounka. Na nohou mívala punčochy a černé lesklé střevíce. V rukou vždy sv. růžence se zlatým křížkem.

Ježíšek se jim zjevoval ve velikosti asi tříletého pachořáčka, belavě vlásky míval do zadu udesané a na hlavě korunku, jako z trní. Svědecky míval vždy s Královnou stejné, a uprostřed těla býval opášan látkou téže látky. Fríčova viděla u Ježíška lesklé střevíčky jako zlaté, Plachova pozorovala nožičky bose. Andělíček býval postavy o něce vyšší než Ježíšok, vlásky míval belavé a na obě strany sečesané, hlavu vždy odkrývou. Od krku až na nožičky dlouhé ronoho, barvy všedního dne červené, v neděli někdy posbíře kalečkované nebo též oblatkové, uprostřed těla páskou té samé látky přilážené. V rukou jeho nikdy nic nepozorovaly a taktéž jeho nožičky nikdy neviděly.

Zjevení v neděli a ve svátek slávalo se okolo 9. hodiny odpolední, aby dítky služby Boží neproněškaly, ve všední dny pak o něco později, a trvalo obvyčejně čtvrt hodiny, někdy se

však o mnoho prodloužilo. Před zjevením vykonaly dívky kleče své pobožnosti. Jakmile se nebesští hosté, a to vždy okamžikem, v domečku objevili, oznámily dívky lidu, že už nebeské vidění jest zde, aby teď ven vyšli. Lidé tam jsoucí nikdy ničeho neviděli, ale přece jakási bázeň a hrůza každého obklopila, když světci v domečku byli a poslechli dívky a vyšli hned ven. Mnogi si dříve pevně umínili, že se nějak ven vymítní nedají, a že tam zůstanou až to vše přehlednou. Ledva však zvolaly dívky: „jiz jsou zde!“ jako němí nebo hromem omráčení, zapomenuvše na své vzdory, co krolké ovečky ven se ubírali. Jednoho dne stalo se přece, že jistá matka svou dvanašdiletou dcerušku schvalně ve světnici ponechala, aby zjevení také přítomná býtí mohla a snad té samé milosti Boží účastnou se stala. Ale Královna nebes řekla: „Dívky, jest zde neznámé děvče, řekněte jí, ať odejde pryč.“ Děvče tedy muselo také ze světnice.

Když všickni lidé ze světnice vyšli, přikročily dívky i nebeské zjevení k oltářičku. Když již měli k modlitbě kleknout, odložil Ježíšek korunku z hlavy. Královna nebes klekla do prostřed, Ježíšek s andělíčkem po straně její a dívky pak okolo nich. Nebesčaná nejprve dělávali latinský kříž, říkajíce při tom: Sláva Bohu Otci, i Synu i Duchu sv. Dívky dělaly obyčejný kříž. Pak se modlili tři Oktoáře, tři Zdrávavasy a jednou Verim v Boha, a sice na ten způsob, že nebesčaná první polovětiku — jako duchovní v kostele — říkávali, dívky pak druhou polovětiku se domodlivaly. Po modlitbě pak následovala dřívěrná rozmluva, na kterou se dívky po každé tak těšily. Při tom hovořiti mřivali nebesčaná ruce sepjaté. Ježíšek mřivil velmi málo a anešel nemřivil nikdy.

Když pak v pozdějších dobách lidé dítkám dlem ve veřejných novinách, dlem v osměmečných pověstech tolik utřhali, všecko za podvod a je za lhaře vydávajíce, prosivaly dívky: „Křtloveno nebesi prosíme o nějaký důkaz, lidé nám nechtějí věřiti.“ Naečez se obyčejně usmála a říkávala: „Jen počkejte, jeste není čas, to musíte prositi mého Syna!“

Ku konci rozmluvě Královna nebes stále se změňovala, jak i Ježíšek a andělček až pak najednou všickni tři zmizeli. Při tom loučení se dívky vždy modlily „Zdravas Královno“.

Na otázku ctily-li ruce, když nebesčánám ruce lhaly, otvřily dívky, že jak uchopily rukou nebesčanu, aby je polbily, je velmi dobře ve svých rukou cítily, a že byly bělouňke, hebouňke a také tak tepě jako u každého jiného člověka.

Utřpení dítek.

Dne 3. listopadu měly Fridová a Halsova opět pospolitě vidění, přimlouvajíce se za Plachovou, aby s nimi vidění účastná

se stala. Po vykonané pobožnosti Ježíšek sám jim zvěstoval, řka: „Nesává vám utřpení; budete nejprve trpěti za Plachovou, když se její domáci polepšiti nechti, abyste ry mezi sebou ji to zasloužily. Pak budete každá za sebe trpěti, abyste úplně se očistily.“

A hle, již tentýž den, když večer shromážděný lid pobožnost v domečku konal, napadlo Fridové nejprve bolení v žívolé, které se pak po celém těle rozešlo, až konečně padla do mlhob. Léknutí bylo velké.

Dne 4. listopadu již také Halsova s Fridovou najednou stonati počaly. Tu nastalo polekání velké. Matka Halsové bádovala, že jí dceruška zemře. Plachova ji těšila, řkouc: „Nemutíte se tetičko, zytěra budeme všechny tři stonati.“ Královna nebes totiž při denním vidění vždy oznámila, co se stane.

Když pak dívky stonaly, doneslo se to pannu fariřti, P. Jos. Rennerovi se žádosti, aby se na dívky podívali neobléžoval. Skutečně přišel důst. pán fariř do domečku se podívat, spatřil děti, dal si vše vypravovati a slyšel od dětí, že v mlhobách o nemoci novědi, bolesti si nevšimají, a vědí, proč trpí. Když počaly dívky o vidění vypravovati, v tom radostně zvolaly: „Ejhle, andělíček jest tulo!“ a prstly na něho ukazovaly. Ačkoli nikdo jiný, leč děti, ničehož nepozoroval, stal každý jako bez decha.

Při odchodu nepochemnil důst. pán fariř dívky, aby plně konaly, co jim vyšší moc ukládá.

Dne 5. listopadu stonaly všechny tři, udavše, že vidí ve výsosti před sebou na zlatém stolci Ježíška se vznášeti, a nad jich trpělivostí radost jeví, a vůkol Něho že se devatero křtř andělských vznáší. A od té doby utřpely dívky v bolstech mnoho. — Když se to vůkol rozněslo, co se s dětmi děje, in se v neděli dne 11. listopadu nahrnulo k omomu domečku veliké množství lidí, chtěie ze zvědavosti hned vše vyškoumáti, co tam Bělá čim. Tlačili se ke dveřím, chtěli okny do světnice, až okna vysadití museli, aby vynačknutí usla. Lidé, kteří za dveřmi rúženeč se modlili, nabádali příchozí, aby se těše chovali a s nimi modlili. Nebýli však alýsem. Královna nebes proto pobožnost zkrátila a zmizela.

Dítkám opět zkusicky naslávají, budou-li i bez denního pobádání ubohám svým věrné. Královna nebes pravila k dítkám: „Tento týden opět budete trpěti za všecky věřitel, ježto se se svých hříchů úplně neočistili. Konejše vše jak vám uloženo, já k vám dříve nepřijdu až v neděli.“

A skutečně, v neděli dne 18. listopadu, zjevila se Královna nebes dle předpovědi. Dívky prosily po vykonané modlitbě o ně-

* JOSEF RENNER — RODAIE Z MICHLOVA HRADISTĚ
ODPOČIVA NA HŘBITOVĚ VE MCELICHI

jaké znamení, že jim lidé uvěřili nechtí. Tu pravila Královna nebes: „Dítky, já dam díkraz, a to už brzo!“

Bylo to v pondělí, dne 19. listopadu o 9. hodině dopolední, když velké množství lidí i z dalekých míst přítomno bylo, tu děvčata, aby ušla tláčenoi, vylezla si za komin a na ohlebovou pec, vtroucné a srdečné modlitbu konajíce. Právě v tu dobu vyskytla se jakás tekutina rozmanité vůně, drve oljii podobná, na omom místě, kde děti se nalezaly. Když si toho lidé všimni, myslelo se, že tam něco něco vyřli, avšak nikdo o tom věděti nechtěl. Uřfelo se to. — Mnohé pojala jakási hrůza, počali se vtroucněji modliti, jini opět dávali bealivě pozor, zdali se ještě co objeví. Tu opět tekutiny, ale jiné a ještě hojněji vypřyskla. Nyni nastal velký úžas, každý se tázal, co by to znamenalo? Uřfelo se to opět. Avšak tekutina se objevila po třetí a tak hojně, že se na lžici nabíráti mohla a po sítně dořá tekla. Lidé polekáni dali se do hlasitého pláče. Každý trnul, co to znamená. Opět se to uřfelo. Nyni zvolaly dítky radosně: „Již jest Královna nebes zde!“ Zástup se hmul ven a modli se za dveřami klečmo říženeo.

Když byla pak Královna nebes po modlitbě zmizela, tlačí se každý do světničky, a padal na kolena. — Nový opět úžas! — Na mislech, kde tekutina se objevovala, nychaly se nyní hvězdičky, které každý viděl.

Oznameno to důstojnému pánu farářii, který nadržil, aby se svědkové, kteří přítomni byli, a tekutinu i hvězdičky viděli, zaznamenal. — Svědků bylo velmi mnoho, jak domácích, tak i přespích. —

Zbořeni olitáře.

Dne 20. listopadu, po vykonané pobožnosti, oznámila Královna nebes, říká: „Dítky, zemřela vinn přítelkyně, dnes budete pro ni plakati a zřítia přijdete na pohřeb, andělček vás tam dovede.“ — Po odejiti Královny nebes daly se dítky do hlasitého pláče a nářku. Kdo je slyšel spínal nad tím ruce, jelikož na dětech ničehož zvěděti nemohl, leč, že jim přítelkyně zemřela, a že přijdu na pohřeb. Pak se dítky zavřely do komory a dlouho ještě plakaly. Kdo by ona přítelkyně byla, nebo kde pohřeb bude, dítky udati nemohly.

Věder měly utřpeni všechny tři. — Dne 21. listopadu rouchily se dítky s domácími a vydaly se po deváté hodině na cestu. Patro tu, že rodičové a příbálé dítek úpňou již vinn k tomu přiložili, že oo se tu s dítkami děje, že tu prst Boží v tom jest. Neboť jakmile dítky projevíly, že andělček viděem jejich bude, již nikdo se o nich nestaral, neb říkali, že andělček k zlánu nevede. Největšio bylo podivu, že matka Hašková

své devítilelé dcourse odejiti dovolila, aniž by věděla kam. — Bylo to zvláštní dílo Boží! Koho se jen z části dotklo, tu přeha se pokorila, v moudrosti vstoupila.

Dítky, vysědse na návos, spaliřly andělčka, an již na ně čekal. Uřhraly se od Meel cestou k Děťenicim od poleďni drve k vyhoďniti než k pňmořni stráně. Když přišly k Děťenicim, dal se andělček v pravo okolo vsi — kterouz novřiděly — po mezích na cestu k Libáni. Přesědse za Děťenicemi kameny most, zahnuly v levo, kdež se jim vyskytla nevysoká skála. To bylo ono pohřební místo. Do oně skály vedlo pět schodů. Andělček vešel napřed, dítky za ním. Vesly dío jakési světnice, kde bylo jasno. Uprostřed světnice spaliřly skleněnou rakvi, v ní leželo tělo, na pohled velmi spanile. Ve světnici bylo mnoho andělů, nad rakvi sem a tam lilejících a zpívajících. Před rakvi na talíři byl věnec z květi lilejících a zpívajících. Příčova z talíře na rakvi ho položila. Talíř byl krásně květovaný, i obrátila talíř, kterak as na spodni straně vypada. Nový úkaz s dítkami nemálo pohmul. Přes talíř se objevila rovnoběžná čára a přes ni rovnopádný křížek s imnuteným Ježíšem. Byl tudíž spodek onoho talíře na čtyry částe rozdelen, v nich jména Královny nebes, sv. Josefa, dítek a jich rodičů mpsána byla. To vše spňsobilo dítkám potřveni i oblihu. Nyni se hmul andělský pňřvod spívaje proti Královně nebes. Královna nebes vykonala modlitby s dítkami, andělé pak vzali rakvi a nesli ji ze světnice ven, zpívajice při tom „Zdrávvas Královno“. Pak vznikeli rakvi tříkříží výše k nebesům, a pak ji do hrobu podle skály vpustili a vilkem pivřeli. „Fakový byl pohřeb mého Synáčka,“ řekla Královna nebes a s andělčky do výsosti se ubírala.

Andělček vyvedl nyní dítky ven a pravil jim, aby se vrátili, sám též k nebesim zmizel. Dítky z nejprvu nevěděly kde jsou, až jim konečné padla do oka věž na zámku Děťenicem. Příčova si vzpomněla, že má v Děťenicích tetu. Pobířila se, že k ní přijdu. Posly tam o pñli dvanácte dopoledne. (Pokřetování)

Miláckové Královny sv. Růžence.

Podivuhodné události ve Mcelch, u Nymburka v Čechách roku 1849.

Sestavil P. P.

(Pokračování.)

do zná cestu ode Mael k Libani, přisvědčí bez odporu, že zdravý člověk tři hodiny co kráčí má, aby tu cestu ze Mael až na ten kamenný mostek za Děvicemi urazil. Dívky po vykonání pohrbu již skoro půl hodiny cesty zpět vykonaly a to vše za půl třech hodin bez všeho unavení, velmi lehounce, ač již i sníh byl, odhly; tu samochůd na mysli tane, že by to bez řízení Božho pouze nemožno nebylo. Nejmladší z nich, Halsova, připomenula, že ji to přicházelo, jakoby ji byl andělíček nesl.

Po odpočinku dovezli dívky do Mael.

Zniklat tu samo sebou otřzka, k čemu neobyčejný tento pohřeb? (Odpovídáti bylo by tuším těžko, neboť co se omen pohřeb konal, přijel úředník, rozkázal oltářik rozbourat, zapověděl schůzky do onoho domečku k modlitbě, nařídil, aby se dívky od sebe rozdělily, Fricova do Jikve a Plachova do Osenic ať jsou poslány do fary a ať hned odejdou. Halsovou od svých rodičů ze Mael někam dati kázal.

Dívky vrátivše se domů, slyšely, kterak se v jejich nepřítomnosti hospodářilo. Daly se do hlasitého pláče, a místo dlučání němi po svém šťastném navrácení, ubírala se každá s krvácejícím srdcem do svého příbytku. Domačí lid zachoval zároveň, jen ozi přichozí, to množství vellké, necháli zároveň seštit.

Dívky snášely následující dny utrpění těch nejkrutějších bolesti. Plachova, když ji nejkrutější bolestí napadly, prosila svého otce, aby ji na zem položil. Byl to úzkostný pohled na dítě, když do červíček přes celou hodinu na zemi se svíjela. Lid ji nabádal a prosil, že ji na postel položí, aby se na zemi netrápila, dítě však dalo odpověď neoděkovanou: „Pomněte, že Pán Ježíš ne na zemi, nýbrž na kříži pro nás trpěl, také já na zemi trpět mohu.“ Lid byl mnoho přítomno, každý nad dítětem ruce zjímaje, úzkostí trnul, zvláště to mu na mysli připadalo: „Ubohé dítě! Snad právě za mne nehodného člověka trpíš!“

Dívky mlino Mael.

118

Připomenouti sluší, že se dívky, byvše ještě ve Mcelch, Královny nebes pláky, mají-li se rozzejiti čili ne. Bylo jim řečeno, aby poslechly a se rozesly, že to dlouho trvati nebude, že se opět sejdou a mnohem krásnější oltář si postaví, u něhožto se ještě větší pobožnosti konati budou.

Touto naději se rozesly. Fricova do Jikve, Plachova do fary Osenické. Její příchod přivedl důstojného pana faráře V. Bernika do rozpaků, ale přijal ji. U přítomnosti svého pana kaplana P. Koiřinka a velebného pana A. Novíka, kaplana z Libaně, (zemřel r. 1890, na Velíši co arolknež), tázal se přisně dp. farář děvčete a dhrzně na svědomí ji uložil, aby důstojně pravdu mluvilo, jinak že trestu Božho nenúde. I odpovídala jako nevináčko, s úplnou děvčinskou důvěrností, a řekla, že na večer od 6 až do 8 hodin trpět bude, a ve dne o 10 hod. vidění mlí bude. Když se k večeru ohýžilo, pan farář děvče ani s oka nespustil, aby se osobně přesvědčil, stanou-li se nějaké přípravy k onomu slonání. Lid zvěděl o příchodu děvčete, hrnul se za soumraku do fary; též i přespolní lidé byvše na cestě do Mael, vrátili se do Osenic.

Dívko před šestou hodinou odložilo povrochní šat, tesklivě vypadažíc, a položila se na lože. Lid pádem za ni se opal, aby klamu na stopu přišel, kdyby se byl kul, a sestavil se kolem dítěte a na každé hnutí bedlivě pozor dával, zvláště přespolní u nohou dítěte stáli a oka s nebo nespustili.

Pan farář chtěje bñi nemoce vyšetřiti, tázal se hned z počátku děvčete, co na sobě pozoruje. Pravila, že jí mrazí na celém těle a vinula se do koutůčka, a boloni se rozcházelo po celém těle, jen hlava netrpěla. Srdce jí tlouklo jakoby se utrhnutí chtělo a ruce své k srdci tiskla. Když nejvíc naríkala, tu upírala zrak do výsosti, a bylo to jakoby s někým mluvila. Jsouc tázána panem farářem co to činí, pravila, že mluví s Ježíškem. Domačí pan kaplan se nákolikrát o stavu její nemoce osobně byl přesvědčil, že jevila dobrou přítomnost ducha, dávajíc každému na rozličné otázky patřičné odpovědi. Hned z počátku bolesti ustá novila sama, aby se na říženci modlilo, též které písně se zpívali mají. Když se pélo: „Kde jsi potěšení, můj Ježíši!“ prosila, aby trochu volněji se zpívalo, že andělíčkové, spolu pějící, tak nepospíchají, a libovala si omen utěšený souzvuk hlasů andělských, ježto vysoko páli s hlasy lidskými o mnoho hluššími. — Když osmá hodina docházela, dítě se tišilo, na levou stranu se otkl, jakoby si oddechnouti chtělo. Tázána, má-li ještě vidění, odpověděla že ne. Lid byl požádan, aby po dokonané pobožnosti, která dvě hodiny trvala, odešel, jelikož se myslelo, že si dítě

pohovření hodlá. Než dítě, mimo nadání opustilo lože, a jako ukřmené kuřátko přimichalo se mezi domáci.

Dne 24. listopadu jakmile se Plachova ráno probudila, již měla péči o oltářček, který na stolku co nejdříve seřídila. Když vše pohotově bylo, postavila před oltářik tři stolice pro hosty nebeské, které, trvají klečmo na modlitbách, po desáté hodině očekávala. Ve farní všichni domácí, jini nevyslovné bázně, přede dveřmi klečouce a dítě modlilo se slyšice, též se modlili. Při rozmlouvání bylo dítě slyšeti, co odpovíдалo, Královnu nebes však slyšeti nebylo. Když v pokoji toho nastalo, nemohl se lid děle zadržeti, a otevřev dveře, hrnul se do pokoje. Právě vesil, když dítě nebeským hostům postupuje od sesli k sesli, na rozchodu ruce libalo. Polekani chtěli zpět, že však mimo dítěte nikoho neviděli, čekali co dítě řekne.

Vidění bylo již zmizelo, a dítě se dalo mezi lid jakoby se nic nebylo stalo. (Ustatní dobu denní jevila mysl veselou, přijímala obrázky na budoucí okrasu oltářika a těch se jí z každého stavení ve vsi, malých i velkých hojně dostalo.

Na večer se mnohem více lidu do fary nahrnulo. Pobožnost se konala jako předtím po celé dvě hodiny. Vše šlo jako staronovými způsobem, při čemž ani toho nejmenšího klamu seznati nebylo.

Dne 25. listopadu v nedeli měla Plachova dopoledne vidění a sice o půl desáté. Děvčeti bylo uloženo, aby Královnu nebes o nějaké znamení na přesvědčenou prošlo. Lid za dveřmi klečíc, slyšel když dítě prošlo: „Královno nebes, prosím ponížene o nějaké znamení, lidé mi nechí věřiti.“ Po té prosbě nastalo chvíli ticho, a děvče napotom nám dalo odpověď: „Královna nebes oznámila, že Bůh dá znamení!“ Na večer téhož dne znamenitý úkol měla Plachova, neboť se vyplnil slib Královny nebes, že Bůh dá znamení. Domácích, víkolních i vzdálených lidí se do fary večer tolik nahrnulo, až tláčenice nastala.

Naskytl se též člověk se svou rodinou, o němž se tušilo, že na zvědy přichází. Byl to lesní Fr. Fanel. Byval ve svém mládí nábožný, pak jej špatné okolnosti zavedly, že se Boha spustil, zpyšnil, a vřbeo jako lidé tohoto světa si počínal. Děvče vyjevilo napotom, když tolik bolostí již snášelo a viděni málo, a onen člověk se též ostatním přimysl, že dvakrát zleho dušha viděla, jakoby též do pokoje kráčeši obmýšlel, ježšček že mu vezdy přstem pohrozil a on zmizel. Člověk si však klekni opodál od děvčete, zaroveň s lidmi se modle a zpívaje.

(Pokračování)

* ODPŮČIVÁ NA HÁBITOVĚ V OSEMĚDÍCH
(NA LEVĚ STRANĚ HÁBITOVA OD BRÁNY)

Miláckové Královny sv. Ružence.

Podivuhodné události ve Měclích u Nymburka v Čechách roku 1849.

Sečtavi P. P.

(Pokračování)

dyž pobožnost již asi hodiny trvala, tu nastalo licho. Lid se po panu faráři, jenž byl pro vydechnutí z velké úsně do druhého pokoje odšel, ohlíží, a je slyšeti hlas temný: „Jest mrtvá!“ Děvče všecko zsmále, ista otevřena, tepna však bje! Lid stojí jako skála. Za hodnou chvíli zdi se, že děvče opět ducha nabyva, přichází k sobě. (Všech byly zaruseny pravou radostí nebeskou, pobožnost po zkor-moučené přestávce oživila a jako o závod utěšenou horlivostí se prodoužila. Každý chce tu mluvením viděti, naslává blaženice, nikdo však nechce opustiti své místo, zvláště když dívka pravila, že se Ježíškovi pobožnost líbí a ona že ráda vše pro těst a chvíli Boží snáší.

Po chvíli zavolala k sobě onoho člověka a zvěstovala mu: „Ježíšek vám všechno odpouští, máte seltrvati ve věrnosti k Panu Bohu a bude vám blaze i rodině vaší.“

Jako tenkrát se dolekl Ježíš mář, řka: „Mladence, tobě pravím, vstaň.“ I pozdvihl se ten, jenž umtel a počal mluvíti. (Luk. 7, 14—15.) I zde milost Boží dotkla se člověka, jenž jákrt z mrtvých se pozdvihna, lid rozhrnoval, až se do druhého pokoje dostal, kdež na pana faráře se uvrhne, bolestně vzdychal. Hezky dlouho to trvalo, než první slovo ze sebe vyrazil: „Ach já nehodné stvoření, co se to se mnou děje?“ Tu si srdce přibod. spásohlo a slzy co kruptický vody se mu hojně po tváři roniti počaly. „Dobrohvý Bože,“ zvolal, „já nehodné stvoření, tak dlouho jsem Ti odpíral a Ty nechceš zahynuti mého, Ty mně mlhářá odpouštíš, Ty mne miluješ!“

Ze roztržitost v pobožnosti nastala, an se lid sem a tam ohlížel, domlouval mu pan farář, aby se přemohl až pobožnost ukončena bude, pak že ho mlhářá vyláchne.

O publikánovi džeme, že stojí z daleka, nechtěl ani oči k nebi pozvednouti, ale bji se v prsa svá, řka: „Bože, buď mi-losliv mně hršnému!“ (Luk. 18, 13.) Obraz toho bylo na čelvěku